

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2TdoV/14/2017
Identifikačné číslo spisu: 9511100143
Dátum vydania rozhodnutia: 22.10.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9511100143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Juraja Klimenta, JUDr. Aleny Šiškovéj, JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci obvineného V. K. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 22. októbra 2018 v Bratislave dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2017, sp. zn. 6To/1/2016, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku dovolanie ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky o d
m i e t a .

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvého stupňa“) v poradí piatym rozsudkom z 30. novembra 2015, sp. zn. BB-4T 41/2011 podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodil obvineného V. K. spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

ako starosta obce M. K. v presne nezistenom čase v mesiaci november roku 2009 v kancelárii starostu obce M. K. pred podpisom Zmluvy o dielo zo dňa 9. novembra 2009, uzatvorenej medzi obstarávateľom obcou M. K. v zastúpení starostom obce V. K. a zhotoviteľom S.-M., s.r.o. so sídlom Z. Z., V. X, IČO: XXX XXX XXX v zastúpení konateľom spoločnosti Ing. L. L. v súvislosti s realizáciou stavebnej zákazky „Prestavba strechy a stavebné úpravy - budova kultúrno-spoločenského strediska M. K.“ si vypýtal úplatok vo výške 10 000,-€ od Ing. L. L., ako konateľa a jediného spoločníka spoločnosti S.-M., s.r.o. za to, že táto spoločnosť danú zákazku vyhrala a že ju nechá zákazku zrealizovať, pričom sa s Ing. L. L. dohodol, že požadovaný úplatok bude vyplatený až po realizácii diela a preplatení v zmluve dohodnutej ceny za dielo a následne po tom, ako spoločnosť S.-M., s.r.o. dňa 25. júla 2010 predmetnú stavbu ukončila a vykonané práce vo výške 104 300,- € bez DPH vyfakturovala faktúrou č. 5/2010 zo dňa 8. júla 2010, túto faktúru obžalovaný ako starosta obce M. K. preplatil a vzápätí niekoľkokrát oslovil

Ing. L. L. s požiadavkou, aby mu požadovaný úplatok vo výške 10 000,- € vyplatil, pričom obžalovaný dňa 17. septembra 2010 v čase o 09.15 hod. v priestoroch kaviarne hotela X. v meste X. na stretnutí s Ing. L. L. od tohto aj prevzal úplatok vo výške 10 000,- €,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6To/1/2016 z 1. februára 2017 postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol. S ohľadom na pochybnosti o výroku o vine sa odvolací súd stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, pričom poukázal na existenciu prekážky v podobe zákazu reformatio in peius, sporné konanie agenta vyprovokovaním trestnej činnosti, predčasné ukončenie deja zo strany polície, ktoré nemožno vyhodnotiť v neprospech obvineného, nejednoznačné vyvrátenie tvrdenia obvineného o jeho úmysle a nevierohodnosť svedka.

Proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 6To/1/2016 z 1. februára 2017 podala ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej aj „ministerka“) na podnet generálneho prokurátora Slovenskej republiky dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 3 Trestného poriadku (Minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci).

Ministerka v dovolaní namietla, že závery súdov nižšieho stupňa nielenže nevyplývajú z vykonaného dokazovania, ale mu v podstatných častiach aj odporujú. Súdy závažným spôsobom porušili základné zásady trestného konania, právne princípy zákonnej rozhodovacej činnosti a princípy spravodlivého rozhodnutia, hraničiace s rozhodovacou svojvôľou. Skutkový stav bol zistený zjavne nesprávne a vykonané dôkazy vyhodnotené tendenčne a v rozpore s ich skutočným obsahom a povahou.

Vo vzťahu k zásade zákazu reformatio in peius ministerka uviedla, že nepodanie odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa zo 17. februára 2014 nemôže zakladať prekážku zákazu zhoršenia rozhodnutia v neprospech obvineného v nasledujúcich rozhodnutiach súdu. Prokurátorom navrhované rozhodnutie, ktorého sa domáhal v obžalobe a v záverečných rečiach po skončení dokazovania na hlavnom pojednávaní, nie je zmenou rozhodnutia v neprospech obvineného. Kritériom posúdenia zlepšenia alebo zhoršenia postavenia obvineného je v prvom rade druh a výška trestu a v druhom rade právne posúdenie skutku. Len skutkové zistenia, resp. opis skutku nepostačujú na konštatáciu zmeny, musia byť v spojení so zmenou trestu alebo právnej kvalifikácie. Rozsudkom zo 17. februára 2014 súd prvého stupňa uznal obvineného za vinného zo spáchania korupčného trestného činu totožného s trestným činom, ktorý mu kládol za vinu prokurátor a uložil mu rovnaké druhy a výšky trestov, ktoré navrhoval aj prokurátor. Nový odsudzujúci rozsudok s rovnakou právnou kvalifikáciou a uloženým trestom, za súčasnej korekcie opisu skutku zachovávajúcej jeho totožnosť, nevyvoláva zmenu v zmysle ustanovenia § 327 ods. 2 Trestného poriadku. Iba pridaním alebo ubratím špecifikácie subjektívnej stránky do opisu skutku nie je možné určiť zmenu v postavení obvineného. Navyše v rozsudku zo 17. februára 2014 je zmenená len prvá časť, prvá veta skutku, ktorá sa týka subjektívnej stránky páchatel'a v podobe podvodného úmyslu. Druhá časť skutku, týkajúca sa prevzatia úplatku obvineným, je zhodná s obžalobným návrhom a podvodný úmysel z nej nevyplýva. Táto skutočnosť je umocnená rozdelením skutku na dve samostatné vety a subjektívna stránka platí pre každú zvlášť. Ak by podľa súdu prvého stupňa bol obvinený vinný za to, že úplatok prevzal s iným ako skutočným úmyslom, musel by to vyjadriť v skutkovej vete. V tejto súvislosti ministerka podotkla, že aj samotné prevzatie úplatku napĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku, čo postačuje na odsúdenie páchatel'a. Preto odsúdenie obvineného, ako žiadal prokurátor, nespôsobuje zmenu v neprospech obvineného. Zároveň je predmetný rozsudok do takej miery chybný a zmätočný, že nemôže zakladať právne významnú prekážku. Z preštudovania rozsudku je evidentné, že pri jeho vyhotovení, ako aj zápisnice z hlavného pojednávania, došlo k písárskej chybe, ktorou sa nesprávny opis skutku z rozsudku z 15. novembra 2012 skopiroval do rozsudku zo 17. februára 2014. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že

súd mal dôkazmi vyvrátené skutočnosti svedčiace o predstieraní úplatku zo strany obvineného. Obsah odôvodnenia korešponduje s právnym posúdením skutku ako zločinu prijímania úplatku podľa § 329 Trestného zákona a uloženými trestami. Súd mal pochybenie napraviť v zmysle § 60 a § 174 Trestného poriadku.

Podľa názoru ministerky nemal argument o spornom konaní Ing. L. v postavení agenta oporu v zákone a judikatúre. Iniciovaním témy vyplatenia úplatku pri rozhovoroch s obvineným tohto nevyprovokoval k spáchaniu trestného činu. Monitorované rozhovory sa uskutočnili až v priebehu páchania korupčného skutku, ktorý začal u obvineného vypýtaním si úplatku v novembri 2009, kedy sám z vlastnej iniciatívy oslovil svedka Ing. L.. Svedok vyžiadaný úplatok, splatný po realizácii stavebného diela, prisľúbil. Zisťovanie podmienok, procesu a výšky úplatku v čase dokončovania projektu nebolo ničím neobvyklým alebo provokujúcim. Rovnako sa ministerka nestotožnila s tvrdeniami súdov nižšieho stupňa o pochybení orgánov činných v trestnom konaní predčasným ukončením deja bezprostredne po odovzdaní finančných prostriedkov obvinenému agentom Ing. L.. Zadržaním obvineného nebol porušený procesný predpis, ani sa neoslabila dôkazná situácia. Ďalšie monitorovanie peňazí nemalo význam a jeho potreba nevyplývala ani zo zistenej situácie. Skutočnosť, že obvinený si chcel údajne peniaze uložiť do banky na účet obce, vyplynula až z jeho následných výpovedí v postavení obvineného, pričom ide o zjavne účelovú obranu. Vo vzťahu k svedkovi Ing. L. poukázala na absenciu dôkazov spochybňujúcich jeho dôveryhodnosť. Tvrdenie, že svedok „vylákal“ od obvineného pôžičku za účelom zaplattenia výroby a dodania plastových dverí a okien, ktorú minul pre seba, je účelovým prekrúcaním objektívne preukázaných skutočností. Z dôkazov nachádzajúcich sa v spise vyplýva, že suma 10 000,- € bola svedkovi vyplatená v januári 2010 ako záloha, nie pôžička, ktorá by sa mala vracať obci, čo podporujú aj listinné dôkazy, ktoré odsúhlasil a podpísal obvinený ako starosta (faktúra, výdavkový a príjmový doklad), ako aj konanie obce, keď svedkovi vyplatila iba sumu 115 000,- €. Subjektívne vnímanie prevzatej sumy ako zálohy, ktorá sa bude započítavať, rezultuje zo zvukových záznamov zo stretnutí z 31. augusta 2010 a 17. septembra 2010 (č. l. 184, 199-200), výpovede svedkyne F. B. (č. l. 297) a z časti výpovede obvineného (č. l. 297). Minutie prevzatých peňazí svedkom Ing. L. nebolo preukázané. Z dokazovania vyplýva, že svedok pri realizácii projektu vykonal práce navyše, ktoré mu obec nezaplatila. Logicky a objektívne svedok nemohol zaplatiť všetky náklady súvisiace s realizáciou stavebnej rekonštrukcie, preto neuhradenie faktúry niektorému z dodávateľom mu nie je možné vytýkať. Z účelového tvrdenia obvineného vychádza aj záver, že svedok uviedol zavádzajúce údaje ohľadne vyfakturovania hodnoty vykonaných stavebných prác. Obvineným predložené fotokópie listín sú pochybné. Aj v prípade ich hodnovernosti by nepreukazovali nedôveryhodnosť svedka. Záver znaleckého posudku je nepodstatný, keďže firma S.-M., s.r.o. fakturovala dohodnutú cenu materiálu a prác na základe zmluvy o dielo, ktorá sa nemusí zhodovať s cenou použitou znalcom. Znalecký posudok pritom potvrdil vykonanie prác nad rozsah dohodnutý pôvodne v zmluve o dielo. Zníženie vierohodnosti svedka pre právoplatné odsúdenie za trestný čin skrátenia dane a poistného je nedôvodné. Išlo o ojedinelé pochybenia (obvinený bol odsúdený aj za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky), ktoré delí časový odstup viacerých rokov, preto nie je možné konštatovať tendenciu páchania trestnej činnosti a podvádzania pri styku s orgánmi štátu. Odsúdenia sú zahladené, preto by nemali, zvlášť bez akéhokoľvek vzťahu k trestnej veci obvineného K., byť vyhodnocované v neprospech svedka. Výpovede svedka boli konzistentné, objektivizované a potvrdené inými dôkazmi, najmä zvukovými záznamami rozhovorov a zo stretnutí s obvineným a s projektom súvisiacimi listinami. Súdny nižšieho stupňa pritom úplne prehliadli znalecký posudok z odboru psychológie, vypracovaný za účelom preskúmania osobnosti svedka a jeho prípadnej tendencie klamať. Znaleckým posudkom, i po jeho doplnení, nebola zistená znížená hodnovernosť svedka. Naopak, tvrdenia obvineného sú nepravdivé, účelovo prispôbované. Obvinený klamal, keď tvrdil, že svedok prejavil záujem o projekt rekonštrukcie materskej školy, on to iba využil a zahral divadlo s úplatkom, na túto tému sa bavil so svedkom len raz a nikdy svedkovi nehovoril o žiadnych percentách. Zo zvukových záznamov pritom vyplýva, že sa na tému požadovania peňazí ako úplatku bavil minimálne pri osobných stretnutiach z 31. augusta 2010 a 17. septembra 2010 a v telefonickom rozhovore zo 16. septembra 2010. Z odposluchov je ďalej zrejmé, že o úplatku sa bavia v súvislosti s už schváleným projektom kultúrno-spoločenského strediska. Projekt rekonštrukcie materskej školy sa v rozhovoroch spomína len okrajovo. Obvinený o projekte hovorí ako o budúcom, ktorý by mohol eventuálne dohodiť svedkovi, pričom svedok nemal o neho záujem. Zo

zápisnice komisie OÚ M. K. z 20. januára 2010 o vyhodnotení súťažných ponúk k zhotoveniu diela „Rekonštrukcia expozitúry ľudových remesiel“, t.j. projektu škôlky, vyplýva, že ako zhotoviteľ bola vybraná firma F. spol. s r. o., čiže pol roka predtým ako mal obvinený svedkovi ponúknuť, že mu za úplatok nechá tento projekt realizovať. Nesedí ani výška úplatku vo výške 10%, keď projekt škôlky bol schválený na sumu 38 295,62 €. Úplatok vo výške 10 000,- € zodpovedá projektu kultúrneho domu. Nepravdivou verziou bolo tvrdenie obvineného o vrátení pôžičky na základe podvodu, keďže išlo o zálohu, ktorá sa mala započítať do konečnej faktúry. Obvinený prevzal peniaze napriek tomu, že chvíľu predtým sa dohodli na úprave faktúry a svedkovi nedal príjmový doklad, ani sa s ním nedohodol na neskoršom vystavení, pričom peniaze chcel prevziať bez prítomnosti svedkyne B. (č. l. 159). O účelovosti obrany obvineného svedčí fakt, že sa vrátenia peňazí z pôžičky domáhal v rámci civilnoprávnej žaloby až po vznesení obvinenia.

Súdy nižšieho stupňa rozhodli na základe zásady in dubio pro reo nezákonne v prospech obvineného, preto dovolaciemu súdu navrhla vysloviť, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2017, sp. zn. 6To/1/2016 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12 Trestného poriadku, § 119 ods. 2 Trestného poriadku, § 285 písm. a) Trestného poriadku a § 319 Trestného poriadku v prospech obvineného V. K.. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušiť napadnuté uznesenie a rozsudok Špecializovaného trestného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia naň obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Špecializovanému trestnému súdu prikázať, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa, prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Rastislava Koutuna, vyjadril obvinený, ktorý upriamil pozornosť súdu na oneskorene podané dovolanie, keďže právoplatné uznesenie najvyššieho súdu z 1. februára 2017, sp. zn. 6To/1/2016 bolo prokurátorovi doručené 14. marca 2017. Dovolanie ministerky v neprospech obvineného bolo na najvyšší súd podané 18. septembra 2017. V ďalšej časti obvinený uviedol, že dovolaním je napádaný spôsob hodnotenia dôkazov súdov nižšieho stupňa, pričom proti odôvodneniu rozhodnutia nie je dovolanie prípustné. Za zmenu rozhodnutia v neprospech obvineného treba považovať posúdenie skutku odvolacím súdom alebo súdom prvého stupňa v konaní po zrušení napadnutého rozsudku. Ak odvolací súd vo veci, kde bolo podané odvolanie len obžalovaným, zistí, že sú dôvody pre zrušenie rozsudku, ale konanie by mohlo viesť iba k zhoršeniu postavenia obžalovaného, nemôže napadnutý rozsudok zrušiť z dôvodu zákazu reformatio in peius. Odvolací súd taktiež nie je oprávnený vytvárať závery o skutkovom stave veci, ale môže len v odôvodnení rozhodnutia uviesť dôvody vadnosti skutkových zistení a potrebu ich doplnenia, resp. k akým dôkazom prihliadnúť. V prípade, že odvolací súd považuje rozsah dokazovania za úplný, ale vykonané dôkazy hodnotí inak ako súd prvého stupňa, nemôže rozhodnúť po čiastočnom zrušení rozsudku súdu prvého stupňa novým rozsudkom, aby nevyhnutné dôkazy zopakoval bezprostredne pred odvolacím súdom. V súvislosti so svojou argumentáciou poukázal na judikáty R 53/1992, R 59/1994, R 20/97. V závere podania upriamil pozornosť na nemožnosť vyvodzovania dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z nesprávnych skutkových zistení alebo z nesúhlasu s hodnotením dôkazov. Následne dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku vyslovil, že dovolanie je podané oneskorene.

Dovolateľ prípisom doručeným najvyššiemu súdu 3. júla 2018 uviedol, že minister spravodlivosti má samostatne upravenú lehotu na podanie dovolania v neprospech obvineného, ktorá sa počíta od doručenia vykonaného najneskôr, teda nezávisle od toho, či išlo o doručenie prokurátorovi, obvinenému alebo obhajcovi. V zmysle ustanovenia § 370 ods. 2 Trestného poriadku je potrebné vychádzať z doručenia uznesenia obhajcovi JUDr. Ábelovskému 15. marca 2017. Lehota šesť mesiacov na podanie dovolania v neprospech obvineného končila 15. septembra 2017. Keďže v tento deň bol štátny sviatok, koniec lehoty pripadol na nasledujúci pracovný deň - 18. septembra 2017. Dovolanie bolo preto podané včas. V nadväznosti na ďalšie námietky obvineného poukázal na skutočnosť, že minister spravodlivosti ako dovolateľ je podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku oprávnený napadnúť rozhodnutie pre nesprávne zistenie skutkového stavu a hodnotiť tak rozsah dokazovania. Dovolací súd na základe takéhoto dovolania preskúmvava hranice dokazovania trestného činu z hľadiska množstva a kvality dôkazov, a

rozsah hodnotenia dôkazov skúma z aspektov zákonnosti, závažnosti a vierohodnosti. S poukazom na uvedené trval na podanom dovolaní.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky na jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 2 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, avšak nebolo podané včas (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

+ + +

Obvinený vo vyjadrení k dovolaniu vyslovil pochybnosť o včasnosti podania dovolania ministerkou. Dovolací súd sa s názorom obvineného stotožnil z nasledujúcich dôvodov:

Podľa § 370 Trestného poriadku

1/ Ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému; ak sa rozhodnutie doručuje obvinenému aj jeho obhajcovi alebo zákonnému zástupcovi, plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

2/ Ministromi spravodlivosti plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr.

3/ Dovolanie sa podáva na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni.

K plynutiu lehoty na podanie dovolania podľa § 370 ods. 1 Trestného poriadku a podľa § 370 ods. 2 Trestného poriadku, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné poznamenať nasledovné:

Podľa § 370 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku, ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného možno ho podať do šiestich mesiacov od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Ide o ustanovenie, ktorým zákonodarca jednoznačne a striktne limituje možnosť podať dovolanie v neprospech obvineného. Práve s ohľadom na všeobecné znenie tohto ustanovenia (bez označenia osôb oprávnených podať dovolanie v neprospech obvineného) nemožno, podľa názoru najvyššieho súdu, prvú vetu § 370 ods. 1 Trestného poriadku vykladať zužujúco tak, že tam uvedený okamih doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi a s tým spojené oprávnenie podať dovolanie v lehote šesť mesiacov od tohto okamihu sa vzťahuje len na generálneho prokurátora ale už nie na ministra spravodlivosti.

Podľa § 370 ods. 2 Trestného poriadku ministromi spravodlivosti plyní lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr. Ustanovenie § 370 ods. 2 Trestného poriadku nemožno vykladať izolovane, ale v kontexte, resp. v nadväznosti na predchádzajúci odsek, ktorého prvá veta jasne a zrozumiteľne stanovuje okrem dĺžky lehoty (6 mesiacov) aj začiatok počítania lehoty v prípade podania dovolania v neprospech obvineného - bez rozlíšenia toho, aká konkrétna oprávnená osoba takéto dovolanie podáva („Ak sa dovolanie podáva v neprospech obvineného, možno ho podať ...“).

Vychádzajúc z teleologického a systematického výkladu ustanovení § 370 ods. 1 (veta prvá) a ods. 2 Trestného poriadku možno dospieť k záveru, že šesťmesačná lehota na podanie dovolanie (a to aj čo len čiastočne) v neprospech obvineného plyní obom oprávneným osobám - tak ministromi spravodlivosti ako i generálnemu prokurátorovi zhodne od doručenia rozhodnutia súdu prokurátorovi. Takýto výklad je v prospech obvineného. Odporovalo by zdravému úsudku (logike), ak by prípadné neskoršie doručenie rozhodnutia obhajobe (obvinenému, resp. jeho obhajcovi či zákonnému zástupcovi), ktorá má vždy možnosť domáhať sa zmeny rozhodnutia len vo svoj prospech, malo spôsobiť „predĺženie lehoty“ pre ministra spravodlivosti (na rozdiel od generálneho prokurátora) na podanie dovolanie v neprospech obvineného.

Nemožno prehliadnúť, že ak by platil opačný záver, a teda že minister spravodlivosti má „inú“ šesťmesačnú lehotu (§ 370 ods. 2 Trestného poriadku) na podanie dovolania v neprospech obvineného ako generálny prokurátor (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) potom by mohlo dôjsť k zneužitiu ustanovenia § 370 ods. 2 Trestného poriadku tak, že ak prokurátor zmešká svoju lehotu podal by ministromi spravodlivosti podnet na podanie dovolania a tak by mohol konvalidovať svoje pochybenie.

Z predloženého spisu a vyžiadaných podkladov vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu z 1. februára 2017, sp. zn. 6To/1/2016 bolo doručené:

- obvinenému V. K. 14. marca 2017
- obhajcovi obvineného JUDr. Ábelovskému 15. marca 2017
- prokurátorovi 14. marca 2017

Podľa § 63 ods. 4 Trestného poriadku lehota určená podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa skončí uplynutím toho dňa, ktorý svojim pomenovaním alebo číselným označením zodpovedá dňu, v ktorom sa stala udalosť určujúca začiatok lehoty. Ak chýba tento deň v poslednom mesiaci lehoty, končí sa lehota uplynutím posledného dňa tohto mesiaca.

Podľa názoru najvyššieho súdu ministerke spravodlivosti plynula šesťmesačná lehota na podanie dovolania do 14. septembra 2017 (štvrtok). Dovolací súd preto dospel k záveru, že dovolanie ministerky spravodlivosti nebolo podané včas, v súlade s ustanovením § 370 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Trestného poriadku.

Nakoľko dovolanie ministerky spravodlivosti bolo podané oneskorene najvyšší súd dovolanie podľa § 382 písm. a) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.